

Arrest

nr. 246 446 van 18 december 2020
in de zaken RvV X en X

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. BRETIN
De Broquevillelaan 116/13
1200 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 30 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitting M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. BRETIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 3 juni 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

[...]

En die verklaart de Franse nationaliteit te hebben doch hiervan geen bewijzen voorlegt.

wordt het bevel onmiddellijk gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Op 31.10.2018 heeft betrokkene een niet definitieve veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal.

Dergelijke feiten zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft op 05.05.2020 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 15.05.2014 in België verblijft; dat hij zijn identiteitsdocumenten heeft verloren; dat hij methadon neemt; dat hij een vriendin heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat deze vriendin niet op bezoek komt in de gevangenis. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van het artikel 8 EVRM is in dit geval niet aannemelijk. Betrokkene maakt geen melding van familie of minderjarige kinderen in België. Betrokkene heeft geen vrees geuit in het kader van artikel 3 EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 15.05.2014 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Op 31.10.2018 heeft betrokkene een niet definitieve veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal.

Dergelijke feiten zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Dit is de bestreden beslissing, die wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 249 608.

1.2. Eveneens op 3 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

[...]

En die verklaart de Franse nationaliteit te hebben doch hiervan geen bewijzen voorlegt.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.06.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Dit inreisverbod vervalt wanneer betrokkene bewijzen voorlegt dat hij onderdaan van Frankrijk is.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 15.05.2014 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Op 31.10.2018 heeft betrokkene een niet definitieve veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal.

Dergelijke feiten zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft op 05.05.2020 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 15.05.2014 in België verblijft; dat hij zijn identiteitsdocumenten heeft verloren; dat hij methadon neemt; dat hij een vriendin heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat deze vriendin niet op bezoek komt in de gevangenis. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van het artikel 8 EVRM is in dit geval niet aannemelijk. Betrokkene maakt geen melding van familie of minderjarige kinderen in België. Betrokkene heeft geen vrees geuit in het kader van artikel 3 EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing, die wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 249 607.

2. Over de rechtspleging

Aangezien de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod een accessorium uitmaakt van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij een vernietiging van laatstgenoemde beslissing ook de vernietiging van eerstgenoemde beslissing met zich meebrengt, is het in casu voor een goede rechtsbedeling aangewezen dat de zaken met rolnummers 249 608 en 249 607 worden gevoegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn vierde middel – zoals ontwikkeld in de zaak met rolnummer 249 608, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“ALORS QUE le requérant y a le centre de sa vie privée et familiale ;

Que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme dispose :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Que l'article 22 de la Constitution ne prescrit pas autre chose lorsqu'il énonce que chacun a droit au respect de sa vie privée et familiale ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme a affirmé que le droit au respect de la vie familiale implique l'obligation positive pour les Etats de faciliter la réunion de la famille, ce qui peut impliquer l'octroi d'un titre de séjour ;

Que les seules restrictions qui peuvent être apportées au droit garanti par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales sont celles qui sont « nécessaires dans une société démocratique », ce qui suppose, selon la doctrine et la jurisprudence majoritaires, « que les restrictions aux droits ne peuvent, en aucun cas, porter atteinte à la substance de ces droits : elles doivent se limiter à régler la modalité de leur exercice. La restriction à un droit doit aussi se justifier par un "besoin social impérieux" et par des motifs "pertinents et suffisants". En particulier, la règle de la proportionnalité postule l'exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la moins restrictive. L'autorité doit également chercher à réaliser un équilibre raisonnable entre le but légitime poursuivi et les inconvénients liés à la restriction de la liberté »;

Qu'il ressort de la jurisprudence constante du Conseil d'Etat en la matière que :

lorsque l'étranger dispose de liens familiaux, personnels et sociaux dans son pays d'établissement et qu'il n'est pas établi que l'intéressé dispose de pareils liens dans un autre pays, la partie adverse doit, pour que la motivation de l'arrêté d'expulsion puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 précité ; que tel doit être spécialement le cas lorsque le dossier révèle qu'il existe des éléments pouvant augurer d'une réinsertion de l'intéressé dans la société au sein de son pays d'établissement. ;

Que le Conseil d'Etat a également jugé :

en vertu du principe général de droit, déduit notamment de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et, d'office, de l'article 22 de la Constitution, l'autorité ne peut prendre de mesure portant atteinte au droit au respect de la vie familiale que si elle est prévue par la loi ou toute autre norme applicable de manière générale et qu'elle poursuit de manière proportionnée des objectifs admissibles, spécialement au titre de la sécurité nationale, de la sûreté publique, du bien-être économique du pays, de la défense de l'ordre et de la prévention des infractions pénales, de la protection de la santé ou de la morale, ou de la protection des droits et libertés d'autrui.

Que lorsqu'elle statue sur la recevabilité d'une demande d'autorisation de séjour pour circonstances exceptionnelles fondée sur l'article 9, alinéa 3. de la loi du 15 décembre 1980, elle est tenue d'avoir égard aux effets de cette décision sur la vie familiale des intéressés ; que, certes, cette obligation ne lui interdit pas de manière absolue de prendre une décision d'irrecevabilité ayant pour effet de séparer de manière limitée deux personnes cohabitantes en raison de la nécessité pour le demandeur de quitter le Royaume pour solliciter l'autorisation de séjour auprès d'un poste diplomatique ou consulaire belge situé à l'étranger.

Qu'il lui appartient toutefois d'examiner concrètement ces incidences dans les circonstances de la cause ;

Que la Cour constitutionnelle a eu l'occasion de rappeler, dans un arrêt précité, que :

B.6. Il convient tout d'abord de constater que la loi du 15 septembre 2006 prévoit, dans un souci de sécurité juridique, des procédures spécifiques qui permettent aux étrangers d'obtenir un statut de séjour adapté, compte tenu de leur situation spécifique et après l'intervention d'une instance indépendante, à savoir le statut de séjour médical (article 9ter de la loi relative aux étrangers), le statut de protection subsidiaire (articles 48/4 et suivants) et le statut de victimes de la traite des êtres humains (sic) ou du trafic des êtres humains (articles 61/2 à 61/5).

Il est exact que la disposition attaquée, pour tous les autres cas, ne définit pas les "circonstances exceptionnelles" sur la base desquelles une demande de permis de séjour peut être introduite. Il s'ensuit que le ministre ou son délégué continuent de disposer d'un pouvoir d'appréciation discrétionnaire en ce qui concerne l'examen du contenu d'un grand nombre de demandes de permis de séjour, introduites par des étrangers se trouvant sur le territoire de la Belgique.

Ce pouvoir discrétionnaire ne peut toutefois être interprété en ce sens que sans référence expresse au nécessaire respect des droits fondamentaux conventionnels, il autoriserait le ministre ou son délégué à violer les articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, de sorte qu'une catégorie d'étrangers serait privée du bénéfice des droits qui sont garantis par ces dispositions conventionnelles. En ce qu'elle exige un examen méticuleux de chaque demande, la disposition attaquée offre la possibilité d'examiner individuellement chaque demande, sur la base d'éléments concrets, à la lumière notamment de ces dispositions conventionnelles ;

Qu'il est de jurisprudence constante que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué ;

Que le Votre Conseil a jugé que :

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1 Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n°210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Que la partie adverse devait, dès lors, établir une balance des intérêts en présence et expliquer concrètement en quoi la vie privée et familiale de la partie requérante en particulier ne se devait pas de

recevoir la protection prévue par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;

Qu'en effet, comme l'enseigne la Cour Européenne des Droits de l'Homme à travers sa jurisprudence relative au droit au respect à la vie privée et familiale tel que consacré par son article 8 :

Dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. (...)

Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Solomon c. Pays-Bas (déc.), no 44328/98, 5 septembre 2000). Un autre point important est celui de savoir si la vie familiale en cause s'est développée à une époque où les personnes concernées savaient que la situation au regard des règles d'immigration de l'une d'elles était telle qu'il était clair immédiatement que le maintien de cette vie familiale au sein de l'Etat hôte revêtirait d'emblée un caractère précaire. ;

Qu'il découle de cette jurisprudence que, nonobstant la différence entre l'obligation qui incombe à l'Etat de ne pas s'ingérer dans la vie privée et familiale d'un individu (avec les exceptions prévues au paragraphe 2 de l'article 8) et l'obligation positive qui impose à l'Etat d'agir pour assurer le respect au droit à la vie privée et familiale, une analyse de la proportionnalité de la décision doit être conduite, dans les deux cas, au regard du droit à la vie privée et familiale des requérants ;

Que la notion de vie privée reçoit une acception très large : « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles » ;

Que dans l'affaire Omojudi c. Royaume-Uni, la Cour EDH a rappelé que « l'article 8 de la CEDH protégeait également le droit de nouer et d'entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il pouvait aussi englober des aspects de l'identité sociale d'un individu, de sorte qu'il fallait accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les migrants établis dans le pays et la communauté dans laquelle ils vivaient faisaient partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8, indépendamment de l'existence d'une « vie familiale » 16 ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » .

Qu'une règle « impose à l'administration d'avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision » .

Que l'ordre de quitter le territoire constitue une ingérence aux termes du paragraphe 2 de l'article 8 ;

Que, pour apprécier la proportionnalité de l'ingérence, il convient de prendre en compte plusieurs éléments notamment la durée du séjour et la connaissance de la langue et de la culture de l'un ou l'autre Etat, l'existence de liens familiaux et d'un cercle social dans l'un ou l'autre Etat et l'incidence de la déportation sur leurs relations avec les membres de la famille restés sur place ;

Que dans l'affaire Berrehab c/ Pays-Bas, la Cour a reconnu une importance particulière à l'effet potentiel de la déportation du requérant sur ses relations avec son enfant ;

***

Application au cas d'espèce

Fortement traumatisé à la suite d'un accident ayant touché sa famille en France, le requérant est arrivé sur le territoire belge en 2014 ;

Depuis, il n'est plus jamais retourné en France ;

Le requérant est un sans-abri et vit en Belgique dans une situation de grande précarité ;

Il a la volonté de s'en sortir et est soutenu par la Maison d'Accueil Socio-Sanitaire ; (pièce 3)

La psychologue qui le suit, Madame Naomi DEVRESSE, atteste qu'il montre une réelle motivation pour se sortir de la rue tant sur le plan social que psychologique ; (pièce 4)

Eu égard à sa situation précaire, le requérant a été fortement fragilisé ;

Le requérant entretient une relation stable et durable avec Madame [C.B.], qui habite à Bruxelles, à la Chaussée de Mons ;

La partie adverse conteste à tort sa relation sous prétexte que Madame [C.B.] n'a pas rendu visite au requérant lorsqu'il était en prison ;

Le requérant rappelle que lors de son emprisonnement, on était dans une période où les visites n'étaient pas permises à cause du COVID 19 ;

De plus, les liens qu'il a tissés avec les personnes qu'il a rencontrées en Belgique contribue à sa stabilité psychologique et constitue un soutien quant à sa volonté de s'en sortir ;

Qu'il y a fondé sa famille nucléaire ;

Que la majorité de sa famille proche se trouvent en Belgique ;

Le requérant n'est pas à charge de l'Etat belge et ne présente aucune menace pour la sécurité publique.

Qu'un retour en France l'éloignerait irrémédiablement de sa famille et de ses proches ;

Que le requérant n'a plus aucun lien d'attaches en France ;

Que de surcroit, le requérant se voit interdire l'entrée sur le territoire belge et l'espace Schengen pendant trois ans ;

Que Monsieur [B.] a l'essentiel de ses centres d'intérêt en Belgique.

En outre, au fil du temps passé en Belgique, le requérant a tissé une série de relations sociales et humaines qui rentrent dans le champ d'application de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme par lequel la Belgique s'est obligée de protéger la vie privée et familiale des personnes se trouvant sous sa juridiction.

Que les arguments avancés par la partie adverse sont inadaptés à la situation du requérant ;

Que, dès lors, l'ingérence dans la vie privée et familiale que constitue l'acte attaqué est démontré et injustifié et disproportionné dans la vie privée et familiale du requérant ;

Que ce faisant, l'acte attaqué viole les dispositions et principes visés au moyen ;

Il va de soi que la vie privée englobe aussi, de la part de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, les relations sociales qu'une personne a nouées.

In fine, il est opportun de rappeler que des personnes qui vivent depuis plusieurs années dans un pays y développent des liens sociaux et affectifs durables, et qu'il faut également prendre en compte, outre la dimension sociale de la vie privée, la sphère purement personnelle, constituée notamment du sentiment d'appartenance aux lieux fréquentés pendant plusieurs années et la volonté de s'intégrer dans l'état d'accueil.

Eu égard de ces éléments, il est admis que le requérant est totalement intégré en Belgique et y a construit son réseau social.

Cependant, dans l'exercice de ces prérogatives, les Etats sont susceptibles de porter atteinte à un droit protégé par l'article 8 de la C.E.D.H. Dans ce cas, les décisions prises doivent être conformes à la loi et nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi.

Par conséquent, dans certaines circonstances que le test de proportionnalité permet d'établir, les États ont l'obligation négative de ne pas éloigner un étranger, qu'il soit en séjour régulier ou non. Les autorités nationales doivent mettre en balance les différents intérêts en présence et effectuer un test de proportionnalité.

Dans un arrêt du 13.12.2016 (arrêt Paposhvili c. Belgique), la CEDH a conclu que le grief tiré d'une violation de l'article 8 peut ainsi s'analyser sous l'angle de l'obligation positive dans son volet procédural à charge de l'état d'assurer l'effectivité du droit au respect de la vie privée et familiale en procédant à une évaluation de l'impact et de l'éloignement sur la vie privée et familiale du requérant.

La Cour rappelle que l'état doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble.

En vertu des obligations positives incombant aux autorités belges, l'Etat belge doit évoluer l'impact de l'éloignement sur la vie privée et familiale de l'intéressé en vue de ménager un juste équilibre entre les intérêts privés et publics concurrents.

Dans cet arrêt la Belgique a été condamnée pour la violation de l'article 8 de la CEDH étant donné elle avait fait abstraction de intérêts protégés par l'article 8 de la CEDH en ce qu'elle avait décidé à l'expulsion du requérant.

Dès lors, Monsieur [B.] : -n'est pas dépendant financièrement de l'Etat belge ;

-ne présente plus aucun lien avec son pays d'origine ;

-a tous ses centres d'intérêt en Belgique ;

- les liens tissés en Belgique sont primordiaux à sa stabilité psychologique et à sa volonté de se sortir de la rue ;

Tous ses éléments de vie privée n'ont pas été pris en compte par l'Etat belge.

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé."

3.2. Ook bij het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient verweerder de naleving van artikel 8 EVRM te waarborgen. Dit blijkt uit de aanhef van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat verwijst naar meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, evenals uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (ingeval van een derdelander) en het door verzoekers geciteerde artikel 44ter van dezelfde wet (ingeval van een Unieburger).

3.3. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwesie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Een de facto relatie van een koppel kan onder de draagwijdte van het begrip 'gezinsleven' vallen. Hiertoe zullen een aantal relevante factoren worden onderzocht zoals de duur van hun relatie, eventuele

samenwoning en de vraag of het koppel een engagement t.a.v. elkaar heeft aangetoond door het krijgen van kinderen of op een andere wijze (EHRM 18 december 1986, nr. 9697/12, Johnston v. Ierland, par. 56; EHRM 20 september 2002, nr. 50963/99, Al-Nashif v. Bulgarije, par. 112; EHRM 3 april 2012, nr. 42857/05, Van der Heijden v. Nederland, par.50; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

3.4. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op zijn gezinsleven met zijn partner, met wie hij een duurzame relatie onderhoudt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, bij het invullen van de vragenlijst “*hoorrecht*” op 5 mei 2020, onder de vraag 7 (“*heeft u familie in België?*”), heeft geantwoord dat hij alhier een vriendin heeft, wiens naam en adres hij ook verschaftte. Verweerder was er derhalve van op de hoogte dat verzoeker minstens gewag heeft gemaakt van een zeker gezinsleven. In het bevel om het grondgebied te verlaten kan hierover het volgende worden gelezen: “*Uit het administratief dossier blijkt dat deze vriendin niet op bezoek komt in de gevangenis.*” Wat dit motief betreft, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij van 30 april 2020 tot 3 juni 2020 in de gevangenis verbleef en dat zijn vriendin hem daar niet mocht komen bezoeken, gelet op de geldende maatregelen in de strijd tegen het coronavirus. De Raad kan enkel vaststellen dat verweerder in zijn nota met opmerkingen enkel volhardt in de stelling dat verzoekers vriendin hem niet kwam bezoeken, doch dat hij totaal niet ingaat op het argument van verzoeker dat dit niet was toegelaten wegens de corona-epidemie. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker melding heeft gemaakt van een gezinsleven met zijn vriendin, waarbij het enige motief in het bevel om het grondgebied te verlaten – dat ertoe strekt het daadwerkelijk karakter van het gezinsleven in vraag te stellen – niet kan standhouden. Waar verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat bij het verzoekschrift geen bewijzen worden gevoegd waaruit het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven zou kunnen blijken, is dit geen dienstig betoog. De Raad kan als annulatierechter geen rekening houden met stukken die niet waren voorgelegd aan verweerder vooraleer hij de bestreden beslissing trof en dus kan verzoeker niet worden verweten dergelijke stukken niet te hebben bijgebracht.

3.5. De Raad wijst er verder op dat de kernvraag is of de Staat binnen zijn beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69). De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.6. De Raad leest in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten terug dat “*Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van het artikel 8 EVRM is in dit geval niet aannemelijk.*” Dit louter wijzen op het gebrek aan het initiëren van de voor verzoeker openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden, kan echter niet worden beschouwd als een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang, waarbij de verschillende relevante feiten en omstandigheden die de zaak kenmerken in rekening zijn gebracht. Verzoeker stelt dan ook terecht dat de overwegingen in het bevel om het grondgebied te verlaten niet adequaat en proportioneel zijn en niet getuigen van een gedegen belangenafweging.

3.7. Al het voorgaande klemt des te meer, gelet op de bijzonderheden van de voorliggende zaak. Verzoeker heeft immers in zijn contacten met verweerder – en hij volhardt hierin in zijn verzoekschrift – steeds aangegeven een Unieburger te zijn, met name een Frans onderdaan. In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt dienaangaande gesteld dat verzoeker “*verklaart de Franse nationaliteit te hebben, doch [dat] [hij] hiervan geen bewijzen voorlegt*”.

3.8. De Raad stelt uit een nalezing van het administratief dossier vast dat zich hierin volgende indicaties aangaande verzoekers nationaliteit bevinden:

- de door verzoeker ingevulde vragenlijst van 5 mei 2020, waarbij hij aangeeft dat hij naar België is gekomen met zijn Franse identiteitskaart, doch dat hij deze is verloren en een “*verklaring van verlies*” moet indienen bij het consulaat;
- een op 16 januari 2020 door verzoeker ondertekend en ingevuld formulier uitgaande van het Franse “*ministère des affaires étrangères et Européennes*” aan de hand waarvan hij een aanvraag indient tot afgifte van een nationale identiteitskaart (“*demande de carte nationale d’identité*”).

3.9. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift meermaals dat hij zich bevindt in een preciaire toestand van dakloosheid, waarbij hij ook methadon neemt. Verweerder betwist dit niet. Stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift dat dateert van 12 februari 2020 ondersteunt alleszins het betoog van verzoeker inzake dakloosheid. Het is in deze omstandigheden niet onaannemelijk dat verzoeker meerdere malen zijn identiteitskaart zou verliezen. Wat betreft de aanvraag voor een nationale identiteitskaart (“*demande de carte nationale d’identité*”), van 16 januari 2020, kan in het betrokken formulier worden gelezen dat verzoeker zijn identiteitskaart wenst te vernieuwen omwille van verlies. Er wordt aangegeven dat een “*acte d’état civil justificatif de domicile*” (eigen vertaling: attest van de burgerlijke stand inzake de woonplaats) wordt overgemaakt als rechtvaardigingstuk. Ook prijken op dit aanvraagformulier gegevens van verzoekers eerdere identiteitskaart, met name het nummer (“*numéro de livret*”), de autoriteit die deze heeft afgeleverd (“*autorité de délivrance*”) en de datum van aflevering (“*date de délivrance*”). Het formulier vermeldt verder persoonsgegevens van verzoeker, waaronder de stad en het departement in Frankrijk waar hij geboren is, de naam van zijn ouders en hun geboorteplaats in Frankrijk. Er wordt aangegeven dat de identiteitskaart zal worden afgeleverd op het consulaat. Dergelijks dient minstens te worden beschouwd als een begin van bewijs van verzoekers Franse nationaliteit. Het gaat in casu niet louter om een bewering van verzoeker, doch wel om een concreet aanknopingspunt waarbij onder meer het identiteitskaartnummer van verzoekers eerder (Frans) identificatiebewijs wordt weergegeven.

3.10. De Raad vindt voorts nergens in het (beperkt) administratief dossier enige indicatie terug dat verweerder eerder twijfels heeft geuit aangaande verzoekers nationaliteit. Op alle correspondentie in het administratief dossier wordt onder verzoekers nationaliteit zonder voorbehoud “*Frans*”, “*France*”, dan wel “*Frankrijk*” aangegeven. Ook op de opsluitingfiche van verzoeker wordt onder zijn nationaliteit “*France*” vermeld. Het is slechts voor het eerst in het bevel om het grondgebied te verlaten dat verweerder aangeeft dat er geen bewijzen zouden voorliggen van de Franse nationaliteit. Zoals gezegd bevat het administratief dossier het bovenvermelde aanvraagformulier, dat minstens als een begin van bewijs van verzoekers nationaliteit kan worden beschouwd.

3.11. In de nota met opmerkingen ontkent verweerder ook niet uitdrukkelijk dat verzoeker de Franse nationaliteit heeft, doch beperkt hij zich tot de stelling dat hij tot op heden niet als Frans staatsburger kon worden geïdentificeerd. Opnieuw wordt met geen woord gerept over het aanvraagformulier. De Raad merkt in deze terloops op dat er vragen kunnen worden gesteld bij verweerders optreden om een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van drie jaar af te leveren aan iemand van wie hij eerder zelf aangaf dat deze de Franse nationaliteit bezit, het administratief dossier ook een begin van bewijs bevat in die zin en verweerder dit bij twijfel had kunnen afoetsen bij de Franse autoriteiten.

3.12. De omstandigheid dat in casu minstens een begin van bewijs van de Franse nationaliteit voorligt, maakt het gebrek aan een concrete belangenafweging, in het licht van artikel 8 van het EVRM, in het bevel om het grondgebied te verlaten eens zo problematisch. Artikel 44ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet – verzoeker spreekt op pagina 24 van zijn verzoekschrift over artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat weliswaar betrekking heeft op de beëindiging van het verblijf, doch ook van toepassing is op EU-onderdanen en dezelfde concrete elementen oplijst – stelt immers dat “*wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*”. Deze bepaling benadrukt aldus specifieke elementen, onder meer in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarmee verweerder rekening dient te houden, in het geval hij een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert aan een Unieburger. Zoals verzoeker in de vragenlijst “*hoorrecht*” van 5 mei 2020 heeft aangegeven – en dit ook herhaaldelijk in zijn verzoekschrift benadrukt – verblijft hij reeds sinds 2014 in België. In het bevel wordt hier niet op ingegaan. Verweerder stelt in zijn nota dat zelfs indien verzoeker een Frans staatsburger zou zijn, hij nog steeds valt onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en hij verwijst hiervoor naar artikel 44 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder kan er niet dienstig aan voorbijgaan dat deze bepaling ook een tweede lid bevat zoals hierboven toegelicht.

3.13. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het begin van bewijs van verzoekers Franse nationaliteit, ook relevant is voor wat betreft het gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek. In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, onder verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Zoals verzoeker op pagina 12 van zijn verzoekschrift terecht stelt, is laatstgenoemde wetsbepaling gericht op onderdanen van derde landen (*“l'article 74/14 de la loi du décembre 1980 qui prévoit une ordre de quitter le territoire pour les ressortissants du pays tiers”*). Voormelde wetsbepaling kan dus niet worden toegepast op Unieburgers, voor wie een specifieke regeling geldt. Met name stelt het door verzoeker geciteerde artikel 44ter, §2 van de Vreemdelingenwet dat de termijn voor vrijwillig vertrek niet korter mag zijn dan een maand, *“behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen”*.

3.14. Gelet op bovenstaande, kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet getuigt van een zorgvuldige en gedegen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft verzuimd het aangevoerde gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner op afdoende wijze te onderzoeken. Deze vaststelling geldt des te meer, gelet op het voorhanden zijn van een indicatie dat verzoeker een Unieburger is, waarbij verweerder volledig in gebreke is gebleven deze omstandigheid te onderzoeken en te betrekken bij zijn besluitvorming.

3.15. Voorgaande vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals aangevochten in de zaak met rolnummer 249 608. Aangezien aangevoerde onderdelen van het middel tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen of van de overige middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.16. Wat betreft het inreisverbod, zoals aangevochten in de zaak met rolnummer 249 607, dient te worden vastgesteld dat dit inreisverbod een accessorium vormt van het hierboven vernietigde bevel om het grondgebied te verlaten. De vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft derhalve eveneens de vernietiging van het inreisverbod tot gevolg. Een onderzoek van de middelen, gericht tegen het inreisverbod, dringt zich derhalve niet op. Louter volledigheidshalve brengt de Raad nog het gestelde in de punten 3.8. e.v in herinnering, waaruit blijkt dat er minstens een begin van bewijs van de Franse nationaliteit voorligt. In het inreisverbod werd gesteld *“dit inreisverbod vervalt wanneer betrokkene bewijzen voorlegt dat hij onderdaan van Frankrijk is”*.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA